

dásával párosulva kiad egy harmadikat. Ez pedig a szerénység. Csendesen és halkán, nem akarván uralni se helyet, se helyzetet mondta el véleményét, terveit, érveit. A felületes, rohángáló menedzsertípus számára ez megtévesztő volt, a halk érvek már csak akkor jutottak el füléig, amikor késő volt. De számosan figyeltek, hallgatták és hallották. Nem adminisztrálta, adta a tudását, előadásaiban mint oktató, tanulmányaiban mint kutató s napi munkájában mint könyvtári vezető.

Betegségét csendesen viselte. Méltósággal és hősiesen. Egyetlen panasz szava nem volt, a tömény mérget szervezetébe juttató kemoterápiás kezeléseket másnapján újra zörgött a kulcs könyvtári szobája ajtajában, s mintha fájdalom, szenvedés nem létezne, nagy tervektől az aprómunkáig folytatatta napi tevékenységét.

Sok mindenben jelent példát számunkra.

Mader Béla

Zsófi

Nehéz elhinni és elfogadni még inkább fájdalmas, hogy ez a törékeny alkatú, de akaratban, kitartásban szívos ember, mindannyiunk Zsófiája nincs már közöttünk.

A Könyvtári Intézet titkársága volt *Krüner Zsófi* birodalma, amit nagy szorgalommal, pontossággal és mindenkinek kijáró kedvességgel „működtetett”, éppen egy évtizede immár.

A számítógép-technika őszinte csodálója és lelkes alkalmazója volt, igyekezett ennek titkait „kitanulni” s nemcsak magának, azért is, hogy továbbadhassa. Könyvtárosasszisztens-jelöltek százai tanulták tőle kedves-szellemes meglepetésekkel felépített gyakorlati óráin a szövegszerkesztés fortélyait. Nagyon örült, ha egy-egy alkalmazásban felmerülő nehézséget maga tudott orvosolni, mindennek utánaolvasott, utánajárt, mielőtt mástól segítséget kért volna. E-mailjeinek érkezését Koncz Zsuzsa vidám dalrészlete jelezte: hé, mama, levele jött, ezt is egymaga varázsolta Windows-rendszerébe.

Megkapó történeteket cseréltünk vele növényekről, állatokról, mindnek úgy volt barátja, hogy egyenrangú lénynek tekintette és szerette, óvta őket.

Nagy szeretettel hozta szóba családját, lányait, akik imádott unokákkal ajándékozták meg őt, kinek kislányos alkatából senki nem sejtette volna, hogy már nagymama.

Munkánkat, munkahelyünket sokan szerethetjük, szeretjük, s ezt az érzést elkönyveljük magunkban. Zsófi ki is mondta, mennyire jól érzi magát ebben az intézetben. Ez az érzés siettethette a tavaly őszi súlyos műtétje utáni feltűnően gyors felépülését és visszatérését. Vele együtt mindannyian erősen hittünk benne, sikerült legyőznie az alattomos kórt.

A gyilkos betegség pár hete mégis újratámadott. Zavart csüggedtséggel, de reménykedve hallgattuk a tényt: Zsófi nem jön többet, s orvosi segítség, kezelése nélkül veszi fel a küzdelmet a betegséggel.

A személyes és telefonbeszélgetéseket nem terhelte meg betegségéről szóló panaszokkal, sőt egy különösen jó hangulatú, már-már kedélyes hétvége után maga is úgy hitte, jobban van. Pár nappal utóbb mégis a visszavonhatatlan hír jött felőle: nincs többé.

Amint családja, mi, kollégái is *Henry Scott Thomas* holland kanonok talán *Szent Ágostontól* vett gondolataival (*A szomszéd szoba*) búcsúznak Zsófitól, abban a hitben, hogy akár tőle is hallhatnánk e szavakat:

„*A halál tulajdonképpen jelentéktelen dolog... valójában csak átmentem ide a szomszéd szobába. Én én vagyok, te pedig te. Akármit is jelentettünk egymásnak egymás életében, ez mit sem változott. Nevezd csak nyugodtan a megszokott nevemen, beszélj velem ugyanazon a könnyed hangon, melyen mindig is beszélteél. Ne változtass a hangszíneden. Neved ugyanúgy, ahogy valaha együtt neveltünk a vicceken. Imádkozz, mosolyogj, gondoldj rám, emlegesd fel a nevem nap mint nap, ahogyan annak előtte is, de ne árnyékolja be semmi a hangulatot, amikor szóba kerülök. Az élet nem kapott semmiféle új jelentést. Minden olyan, mint amilyen volt, nem szakadt meg a folytonosság. Az, hogy nem látnak, még nem jelenti azt, hogy nem kell rám gondolni. Várom rád, itt vagyok a közeledben – egészen közel. Nincs semmi baj.*” (fl)